

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 12/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Илића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Илића, адвоката Д.Ц., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење К По1 21/15 од 06.10.2015. године и Апелационог суда у Београду – Посебно одељење Кж1 По1 27/15 од 23.02.2016. године, у седници већа одржаној 02.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Илића, адвоката Д.Ц., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење К По1 21/15 од 06.10.2015. године и Апелационог суда у Београду – Посебно одељење Кж1 По1 27/15 од 23.02.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду - Посебно одељење К По1 21/15 од 06.10.2015. године, окривљени Иван Илић је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од осам година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 25.08.2012. до 31.10.2012. године и од 31.10.2012. до 12.09.2013. године, када му је притвор замењен мером забране напуштања стана, па ће му се у издржану казну урачунати и време проведено на издржавању наведене мере од 12.09.2013. до 09.02.2015. године када је окривљени ступио на издржавање казне, те ће му се урачунати и време проведено на издржавању казне затвора од 09.02.2015. до 26.02.2015. године када је отпуштен са издржавања казне. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати суду износ од 10.000,00

динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду – Посебно одељење Кж1 По1 27/15 од 23.02.2016. године усвојена је жалба браниоца окривљеног Ивана Илића, у делу којом се побија одлука о кривичној санкцији, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К По1 21/15 од 06.10.2015. године у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног Ивана Илића због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од седам година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 25.08.2012. до 31.10.2012. године и од 31.10.2012. до 12.09.2013. године, када му је притвор замењен мером забране напуштања стана, па ће му се у издржану казну урачунати и време проведено на издржавању наведене мере од 12.09.2013. до 09.02.2015. године када је окривљени ступио на издржавање казне, те ће му се урачунати и време проведено на издржавању казне затвора од 09.02.2015. до 26.02.2015. године. Истом пресудом жалба Тужиоца за организовани криминал у целости и жалба браниоца окривљеног Ивана Илића у преосталом делу су одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Ивана Илића, адвокат Д.Ц., због повреде закона из члана 438. и 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде у смислу навода у захтеву или исте укине у целини.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, оцењујући при томе законитост доказа који су предмет испитивања у смислу члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС" бр. 72/11....55/14), нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и као незаконите доказе означава транскрипте телефонских разговора који су коришћени током поступка истичући да су исти прибављени противно закону односно да су наредбе суда за извршење мере надзора и снимања телефонских разговора дате без предлога надлежног тужиоца, односно супротно члану 504. став 1. тада важећег Законика о кривичном поступку.

Међутим, како се у списима налази више наредби (између осталих и наредбе на које бранилац у захтеву указује) истражног судије Вишег суда у

Крагујевцу за надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања према различитим лицима под бројем Стр. Кри 43/10 и бројем Стр. Кри 46/10, те како је у свакој од тих наредби у ставу првом образложења наведено да је истражном судији Вишег суда у Крагујевцу достављен образложени предлог ВЈТ број Стр. пов. 43/10 или Стр. Пов. 46/10 за доношење наредбе у смислу члана 504е став 3. ЗКП, из разлога што постоји основана сумња да лице према коме је издата наредба врши кривична дела, то су, по оцени овог суда, неосновани наводи браниоца окривљеног да су у конкретном случају транскрипти телефонских разговора који су изведени као доказ у овом поступку незаконит доказ јер су наредбе на основу којих су прибављени издате без предлога надлежног тужиоца, будући да из садржине предметних наредби произилази супротно, односно произилази да су исте издате на предлог надлежног тужиоца и у складу са тада важећим одредбама Законика о кривичном поступку.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву у вези истакнуте повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконит доказ означава и списе Краљевине Шведске који су како бранилац у захтеву истиче “обилато коришћени у овом поступку”, иако то по оцени браниоца није било дозвољено односно било је супротно члану 84. Закона о међународној правној помоћи.

Како бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости не наводи конкретне доказе из списка Краљевине Шведске на којима су побијане пресуде засноване, већ само уопштено означава комплетне списе Краљевине Шведске, притом имајући у виду да Врховни касациони суд уз смислу члана 489. став 1. ЗКП испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се у наредбама суда којима су продужене мере надзора и снимања телефонских разговора Н.М. и Ивана Илића не наводи који су то важни разлози због којих је суд продужио ове мере након шест месеци, за коју одлуку разлоге није навео ни другостепени суд у побијаној пресуди оцењујући жалбене наводе везане за предметне наредбе.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на то да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су изреке побијаних пресуда неразумљиве, те да су у том смислу побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став

1. тачка 11) ЗКП, при чему су побијане пресуде, по оцени браниоца, конципиране супротно одредбама чл. 424. и 428. ЗКП.

Бранилац истиче да се из хронолошког описа предметног догађаја не може донети јасан и животан закључак да је окривљени учинио кривично дело за које је оглашен кривим, те да су закључци нижестепених судова паушални и без икаквог упоришта у изведеним доказима. С тим у вези бранилац у захтеву указује на одређене контрадикторности између изведених доказа и утврђеног чињеничног стања. Поред тога бранилац сматра да су нижестепени судови из тако непотпуно и нејасно утврђеног чињеничног стања извели и погрешан закључак да је у конкретном случају предметно кривично дело учињено у саставу групе.

Изнетим наводима, по оцени овог суда бранилац окривљеног оспорава оцену доказа од стране нижестепених судова и утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама.

Бранилац окривљеног истиче и да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, будући да су нижестепени судови приликом утврђивања чињеничног стања неправилно применили одредбу члана 16. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да како је суд нашао да се у конкретном случају не ради о организованој криминалној групи, већ о „обичној групи“, због чега сматра да је у овом предмету функционално и стварно надлежан Виши суд опште надлежности, а не Виши суд – Посебно одељење, а којим наводима бранилац окривљеног, по оцени овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 424, 428, 438. став 1. тач. 2) и 11) и став 2. тач. 2) и 3) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду Кривичног закона из члана 439. ЗКП, али како у образложењу захтева не наводи разлоге због којих сматра да је побијаним пресудама дошло до повреде закона из члана 439. ЗКП, и до које тачно повреде, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев

одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.